

RESSÒ DE LA PARAULA

El Llibre de la vida (II)

Tota crisi produeix un efecte clarificador: posa al descobert el que hi ha de bo i de dolent en cadascú... Cada crisi és com un judici.

Estem segurs que Déu vol que «tots els homes se salvin i arribin al coneixement de la veritat» (1Tm 2,4) i que Jesús després de Pasqua va enviar els seus deixebles a predicar l'Evangeli a tots els pobles, sense distinció de raça, llengua, cultura i nació, batejant-los en el nom del Pare, del Fill i de l'Esperit. Alhora hem d'acceptar que no tots, després de conèixer l'Evangeli, arriben a creure i acceptar formar part del seu Poble. Més encara, hi ha persones que consideren un deure moral lluitar contra la fe i el Poble dels creients, com va profetitzar el mateix Jesús (cf. Mt 10.16ss.). Llavors, si algú es pregunta què passa amb aquestes persones, si consten o no en el «Llibre de la vida», abans de res haurà de recordar que «només Déu ho sap».

És una història que es remunta des de molt enrere. En els salms trobem que Déu inscriurà en el «registre dels pobles» els pagans, siguin de la nació que siguin, com a «ciutadans de Sió», els donarà una mena de carta de ciutadania (Sl 86,5-6). Sió, per a nosaltres l'Església, serà universal, com una mare que engendra fills humanament diversos i al mateix temps units. Però, sempre pensant en el futur, aquest Nou Poble serà purificat, de manera que els falsos profetes, els fills de la mentida i de les tenebres, que abusen dels seus conciutadans, hauran de ser exclosos (cf. Ez 3,19). Un fet que ens costa admetre (perquè la misericòrdia de Déu és infinita), però que haurem d'acceptar, almenys

com a possibilitat, si no volem considerar la justícia (per exemple davant els grans crims contra la humanitat innocent) com alguna cosa més que «un gènere literari», una manera de parlar, sense repercussió en la realitat.

Segons l'Antic Testament, el resultat últim serà una resta, un poble purificat, un nombre de fidels que, gràcies a la seva fidelitat, la seva justícia i la seva humilitat, seran inscrits «com a vius», destinats a viure per sempre (cf. Is 4,3).

Aquests, conseqüentment, seran els veritables inscrits en el «Llibre de la vida», enfront dels qui no han fet més que assetjar i abusar del just i del pobre (cf. Sl 68,39). Els justos ja viuen a la terra com inscrits en aquest Llibre. Continuaran sent lliures i per tant responsables de la seva destinació, però, si es mantenen fidels, els seus noms seran inscrits al cel. És la major glòria a la qual pot aspirar l'ésser humà, el motiu més gran d'alegria: una alegria més gran que constatar l'èxit de la missió (cf. Lc 10,20).

¿Com no alegrar-se d'un Poble, els membres del qual estan vivint ja com a ciutadans del cel? La mirada llarga que projecta el Llibre de l'Apocalipsi permet de continuar vivint a la terra sense perdre la pau, amb ànim renovat, contagiant esperança. Perquè el destí victoriós dels fidels justos està assegurat (cf. Ap 3,5;20,13).

Entre els primers cristians, dir a algú «veritablement estàs inscrit en el «Llibre de la vida»» sonava com la millor felicitació. Era com una benaurança, una declaració gojosa, com les que va fer Jesús en el Sermó de la Muntanya. Però només Déu, amb la seva mirada de Pare just i misericordiós (cf. 1Pe 1,17) sap qui està inscrit en el Llibre. A cadascun correspon resar amb el salmista:

«Anota en el teu llibre la meua vida errant, recull en el teu odre les meves llàgrimes, Déu meu» (Sl 55,9).

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu
de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Adéu-siau, Maria; Maria, adéu-siau

Tenia cent sis anys i una gran devoció a la Mare de Déu de Montserrat. Li agradava pujar a la santa muntanya i visitar Maria al seu cambril. Recitava sempre, davant d'ella, una poesia que esdevenia pregària sentida i que va aprendre de ben jove, intitulada *Adéu a Montserrat*, de mossèn Cinto Verdaguer. Començava amb la primera estrofa: «Rient vaig arribar-hi, / plorant deixo l'altar; / podré, Verge, tornar-hi / ja que me'n tinc d'anar? / Aquí la nit és dia, / el cel aquí és més blau; / Adéu-siau, Maria; / Maria, adéu-siau». I, amb veu segura, anava recitant les set estrofes, l'una darrera l'altra. Quan arribava a la quarta, se li entelaven els ulls: «Sortint de vostra ermita, / un do us demanaré, / torneu-me la visita / l'instant que em moriré. / Estrella que al Cel guia / guieu-

m'hi Vós si us plau. / Adéu-siau, Maria; / Maria, adéu-siau». Alguna vegada havia d'aturar-se i unes llàgrimes corrien per les seves galtes. Ho superava ràpidament i continuava amb l'estrofa cinquena, la següent. Visita darrera visita, repetia el ritual davant la Moreneta, a Montserrat.

Fa dos anys, hi anà per darrera vegada, amb il·lusió i força bona salut, conscient alhora de la seva edat, de les limitacions que comportava, que cada vegada n'eren més. Un cop al cambril, començà el ritual, la recitació del poema de Verdaguer. En arribar a la quarta estrofa, la començà serena: «Sortint de vostra ermita, / un do us demanaré, / torneu-me la visita / l'instant que em moriré». Els fills ho esperaven, trencà el plor que procurà contenir i altra vegada, amb veu fer-

ma, mirant la imatge de Maria, continuà: «Estrella que al Cel guia / guieu-m'hi Vós, si us plau. / Adéu-siau, Maria; / Maria, adéu-siau.»

Els fills i nets guarden aquesta trobada amb Maria, la darrera a Montserrat, en el seu cor, així com tants d'altres testimonis de fe de l'àvia. Alguns aprenueren el parenostre dels seus llavis. Tots s'han sentit estimats per ella, escoltats quan ha convingut... Les seves paraules i reflexions han estat referents en moltes ocasions.

Fa unes setmanes, traspassà envoltada de la família. De ben segur que en el darrer moment escoltà la veu de la Verge Bruna que, dolçament, li deia: «Benvinguda, Pepita; Pepita, benvinguda.»

Enric Puig Jofra, SJ

ECO DE LA PALABRA

El Libro de la vida (II)

Toda crisis produce un efecto clarificador: pone al descubierto lo que hay de bueno y de malo en cada uno... Cada crisis es como un juicio.

Estamos seguros de que Dios quiere que «todos los hombres se salven y lleguen al conocimiento de la verdad» (1Tm 2,4) y que Jesús después de Pascua envió a sus discípulos a predicar el Evangelio a todas las gentes, sin distinción de raza, lengua, cultura y nación, bautizándoles en el nombre del Padre, del Hijo y del Espíritu. Al mismo tiempo hemos de aceptar que no todos, después de conocer el Evangelio, llegan a creer y aceptar formar parte de su Pueblo. Más aún, hay personas que consideran un deber moral combatir contra la fe y el Pueblo de los creyentes, como profetizó el mismo Jesús (cf. Mt 10.16ss.). Entonces, si alguien se pregunta qué ocurre con estas personas, si están o no en el «Libro de la vida», ante todo deberá recordar que «sólo Dios lo sabe».

Es una historia que se remonta desde muy atrás. En los salmos encontramos que Dios inscribirá en el «registro de los pueblos» a los paganos, sean de la nación que sean, como «ciudadanos de Sión», les dará una especie de carta de ciudadanía (Sal 86,5-6). Sión, para nosotros la Iglesia, será universal, como una madre que engendra hijos humanamente diversos y al mismo tiempo unidos. Pero, siempre pensando en el futuro, este Nuevo Pueblo será purificado, de forma que los falsos profetas, los hijos de la mentira y de las tinieblas, que abusan de sus conciudadanos, deberán ser excluidos (cf. Ez 13,19). Un hecho que nos cuesta admitir (pues la misericordia de Dios es infinita), pero que tendremos que aceptar, al menos como posibilidad, si no queremos considerar la justicia (por ejemplo ante los grandes crímenes contra la humanidad inocente) como algo más que «un género literario», una manera de hablar, sin repercusión en la realidad.

Según el Antiguo Testamento, el resultado último será un resto, un pueblo purificado, un número de fieles que, gracias a su fidelidad, su justicia y su humildad, serán inscritos «como vivos», destinados a vivir para siempre (cf. Is 4,3).

Éstos, en consecuencia, serán los verdaderos inscritos en el «Libro de la vida», frente a quienes no han hecho más que acosar y abusar del justo y del pobre (cf. Sal 68,39). Los justos ya viven en la tierra como inscritos en ese Libro. Seguirán siendo libres y por tanto responsables de su destino, pero, si se mantienen fieles, sus nombres serán inscritos en el cielo. Es la mayor gloria a la que puede aspirar el ser humano, el motivo más grande de alegría: una alegría más grande que constatar el éxito de la misión (cf. Lc 10,20).

¿Cómo no alegrarse de un Pueblo, cuyos miembros están viviendo ya como ciudadanos del cielo? La mirada larga que proyecta el Libro del Apocalipsis permite seguir viviendo en la tierra sin perder la paz, con ánimo renovado, contagiando esperanza. Porque el destino victorioso de los fieles justos está asegurado (cf. Ap 3,5;20,13).

Entre los primeros cristianos, decir a alguien «verdaderamente estás inscrito en el «Libro de la vida»» sonaba como la mayor felicitación. Era como una bienaventuranza, una declaración gozosa, como las que hizo Jesús en el Sermón de la Montaña. Pero sólo Dios, con su mirada de Padre justo y misericordioso (cf. 1Pe 1,17) sabe quién está inscrito en el Libro. A cada uno corresponde orar con el salmista:

«Anota en tu libro mi vida errante, recoge en tu odre mis lágrimas, Dios mío» (Sal 55,9).

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

PASQUA D

Pasqua del Malalt

En aquest any 2020, el Dicasteri per a la Promoció Humana Integral de la Persona ens proposa com a lema per a la Campanya del Malalt aquesta cita evangèlica: «Veniu a mi tots els qui esteu cansats i afeixugats, i jo us faré reposar» (Mt 11,28). Aquesta campanya comprèn de l'11 de febrer, Jor-

nada del Malalt, fins al VI diumenge de Pasqua, 17 de maig, en què celebrem la Pasqua del Malalt.

Des d'aquestes pàgines ho fem amb dos testimoniatges, que parlen de malaltia i de Pasqua. També pots veure'ls al nostre canal YouTube.

Covid-19 superada: «La meva vida té sentit pels altres»

Dimecres 15 d'abril van donar-me l'alta, després d'estar tres setmanes a l'Hospital de Bellvitge, una de les quals a la UCI. Començo pel final. Quan vaig sortir de l'UCI i vaig poder parlar amb les meves germanes, les vaig notar més que contentes, exultants... Per què aquella alegria? Ho vaig entendre l'endemà, parlant amb el metge: durant dues nits els hi havia donat molta feina, la meva situació va ser molt crítica, fins i tot de morir. Aquesta dada va fer canviar totalment la meva percepció: jo havia estat bé a l'hospital, no tenia dolor ni sensació d'ofec, hi havia altres persones entubades, jo no... això em feia pensar que jo no estava tan greu, i en canvi...

El divendres que vaig anar a urgències no volia molestar a ningú. Intentava viure la responsabilitat com a ciutadà, fer el que calia, senzillament. No hi vaig anar fins que no m'ho va dir el metge, per a no augmentar la saturació del sistema sanitari. I un cop allà, a confiar en els professionals i deixar-me fer. Volia viure-ho també com a home creient i com a prevere, i vaig tenir-ne ocasions. A urgències feien grups de 20 persones i havíem d'esperar-nos entre 5 i 8 hores, per tenir els resultats de la Covid-19. Ens vam ajudar a estar més còmodes, a que tothom tingués aigua, a repartir el sopar quan ens el van portar. I la meva consciència era de ser prevere allà, ser deixeble-apòstol enmig del poble on som enviats. De fet, a Bellvitge, entre els pacients i els treballadors, hi ha molta gent del Prat que em coneixen.

Interiorment, dues motivacions m'acompanyaven anant a l'hospital: les paraules del Pare nostre «faci's la vostra voluntat» i les de l'apòstol Pau, «tant si vivim, com si morim, som del Senyor». Són dues mo-

tivacions a les que intento ser coherent al llarg de la meva vida, tot i amb dificultats. No tinc cap pressa per morir-me, però quan arribi el moment vull estar preparat, i fer la voluntat de Déu ha donat sentit a la meva vida.

La **Setmana Santa a l'hospital** ha estat una bona experiència. A la UCI, diumenge de Rams vam riure amb els infermers perquè no sabien en quin dia vivíem ni el sentit de la festa de Rams i vam poder parlar-ne, i els següents dies també. A planta, el cos no m'acompanyava per seguir les celebracions litúrgiques per la televisió. A les nits, girava la butaca cap a la finestra i feia una estona llarga de silenci a partir del que celebràvem aquell dia. Sí que vaig seguir la litúrgia de la Paraula de la Vetlla Pasqual emesa des de Montserrat. I la Pasqua, amb molta consciència de VIDA.

Però la perla d'enguany, el Dissabte Sant! En aquests anys, la vida pastoral i litúrgica fa que tot el dissabte estiguem preparant «coses» pasquals per a la Vetlla, per a l'endemà. Sempre he tingut ganes de poder viure un Dissabte Sant en silenci, esperant, recordant a Jesús, escoltant el cor que espera la vida. I una

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «El Senyor no diu només que fem obres de caritat, que resem i dejunem, sinó també que ho fem sense simulació, sense duplicitat, sense hipocresia» (11 de març).

@Pontifex: «Estem cridats a redescobrir què és allò que de debò compta, què és el que necessitem realment, què ens fa viure bé i, a la vegada, què és secundari i de què podem prescindir tranquil·lament» (11 de març).

@Pontifex: «Sota la teva protecció ens acollim, santa Mare de Déu; no rebutgis les súpliques que et dirigim en les nostres necessitats, ans lliura'ns de tot perill, oh sempre Verge, gloriosa i beneïda!» (12 de març).

@Pontifex: «Demanem avui al Senyor la gràcia de no caure en la indiferència, la gràcia que totes les informacions que tenim sobre els dolors humans ens arribin al cor i ens moguin a fer alguna cosa pels altres» (14 de març).

EL MALALT

imatge, la del foc pasqual. El foc genera un corrent d'aire que et xucla, et porta cap al foc. Aquests anys al Prat, al voltant del foc, després d'una estona de pregària, el meu pensament era de disponibilitat a l'Esperit, de deixar-me moure pel vent del foc i esdevenir un home nou.

Aquest any, ho he pogut fer tot!!! Dissabte Sant va ser un dia de silenci, d'espera, d'expectació, de desig... i de restar disponible a l'acció de l'Esperit que ho fa tot nou.

Ara estic aprofitant els dies de confinament per recuperar la força física, seguint els exercicis que m'han indicat els fisio, caminant pel pati de la recortoria. M'he posat en marxa en moltes qüestions que puc fer sense sortir, resseguint realitats diverses de la parròquia... Estic content i emocionat.

Parlant amb algunes persones he plorat, i també sol, tant a l'hospital com a casa.

Tinc ganes de trobar-me amb la meua família i amb tants bons amics. No sé com agrair-los tot el que s'han preocupat i han pregat per mi. Crec que **d'aquestes setmanes surto renovat en el compromís de tenir cura de la vida**, de la meua i de la dels altres, i que la meua té sentit per als altres. Em sembla que no som del tot conscients de la situació que ens ve a sobre: caldrà vetllar per la vida, l'amor, la fraternitat i la justícia, dels nostres germans i germanes. I amb la confiança que el Ressuscitat farà sortir coses bones de tot plegat.

Carles Muñoz, prevere
El Prat de Llobregat

Viure el càncer des de la fe

Tengo 71 años. Desde hace unos 10 años el Señor se acordó de mí de una manera especial y me invitó a una conversión bien profunda. Durante estos años he ido dedicando tiempo a la oración, a estar con Él y en los últimos años me he dedicado al **voluntariado en el Hospital Sagrado Corazón, en paliativos**.

El Señor me ha ido conduciendo. Cuando te encuentras con el Señor, la relación con Él es como de enamorados. Yo le dedicaba tiempo y le pedía al Señor «¡enamórame de ti!», y Él me iba enamorando, me hacía desear vivir con Él en íntima unión, y por eso me puse como voluntaria en el hospital, con los enfermos terminales.

Yo no pensaba nunca que el cáncer podía ser para mí. Era para los otros, yo los cuidaba... y **ahora me ha tocado a mí**.

En estos últimos meses me han diagnosticado un cáncer. Me llamó como un jarro de agua fría, esa fue la primera sensación. Pero enseguida sentí una fuerza interior que surgía de mí... que era tiempo de gracia, que era una llamada del Señor.

Yo veía que eso no salía de mí, de mi vida anterior; lo que yo soy no correspondía a ese entusiasmo, ese «Señor, lo que tú quieras», pero veo que se va haciendo una realidad en mí.

Sólo deseo vivir para el Señor, y Él me da la fuerza... Ciento que es una gracia suya, en cada momento.

La enfermedad, de momento, no me asusta porque la vivo desde la fe. El Señor está conmigo, Él me invita a vivir con Él en la cruz y a pasar por este dolor, este sufrimiento de la enfermedad.

Siento que es una fuerza y una gracia especial, que ni yo merezco ni sale de mí. Es obra suya. A veces, hasta estoy contenta, estoy alegre, porque Él está conmigo. Estoy enferma y estoy contenta: **«Señor, lo que tú quieras, como quieras y cuando quieras.»**

La fe es una gran fuerza. Me está ayudando a aceptar su voluntad. Una sola cosa pido al Señor, habitar en la casa del Señor... vivir para Él, para su voluntad.

Maria Antonia Estévez
Martorell

Acompanyar en la soledat

«**D**eixeu-me, vull estar sol».

Aquesta és l'expressió que solen formular molts malalts en diverses situacions de la seva malaltia. L'he escoltat amb freqüència en les meves visites pastorals per les habitacions de l'hospital. És el sofriment del malalt hospitalitzat, «un misteri de soledat», aquesta soledat que necessita qui vol trobar-se amb si mateix.

«No em deixeu sol». D'altra banda, també aquesta l'he escoltada sovint. I això em planteja el veure el patiment del malalt hospitalitzat com a «misteri de comunió».

Si per una banda, el malalt necessita sentir-se sol, per una altra, i en moltes més ocasions, veure's acompanyat, en comunió amb els seus éssers més estimats, que li puguin alleujar el seu sofriment amb una adequada i respectuosa comunicació. L'amor, quan se sap comunicar, alleuja el dolor. Es pot estimar en soledat i en comunió, en comunicació de paraula, de gestos i sentiments. Per això, qui acompanya un malalt ha de saber distingir clarament el misteri de soledat i el de comunió que el malalt necessita i expressa de moltes formes. Des d'aquest respecte del que és i sent, és com millor l'acompanyarem, l'estimarem. Posant-nos al seu lloc, serà la manera amb què li direm d'una forma clara que l'estimem, que el nostre amor així expressat, alleujarà el seu sofriment. Estimant-lo d'aquesta manera, tornarem equilibri i pau a l'esperit del malalt, com feia Jesús de Natzaret quan es trobava amb ells.

Dionisio Manso, M.I.

AGENDA

25è aniversari del Concili Provincial Tarraconense.

Estava prevista la cloenda d'aquesta commemoració per al dissabte 30 de maig, vigília de la solemnitat de Pentecosta, a la Catedral Metropolitana i Primada de Tarragona. Els bisbes de la Tarraconense, en la seva reunió telemàtica del passat 21 d'abril, van decidir traslladar els actes als dies 23 de gener i 9 de març de 2021, així com ajornar altres trobades pastorals que estaven projectades per als mesos de maig i juny d'enguany.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

25. □ Dilluns (lit. hores: de la Solemnitat) [Fets 19,1-8 / Sl 67 / Jo 16, 29-33]. Sant Beda el Venerable (673-735), prevere i doctor de l'Església; sant Gregori VII, papa; santa Magdalena-Sofia Barat, fund. rel. Sagrat Cor, a París (SCJM, 1800); santa Maria Magdalena de Pazzi, vg.; santa Vicenta-Maria López Vicuña, vg., fund. rel. Maria Immaculada.

26. □ Dimarts [Fets 20,17-27 / Sl 67 / Jo 17,1-11a]. *Sant Feliu de Llobregat*: Dedicació de la Catedral. Sant Felip Neri (Florència, 1515 - Roma, 1595), prev. i fund. Congregació de l'Oratori (CO, 1551); sant Zacaries, bisbe; sant Quadrat, mr., deixeble dels apòstols.

27. □ Dimecres [Fets 20,28-38 / Sl 67 / Jo 17,11b-19]. *Sant Feliu de Llobregat*: beat Josep Tous i Soler (Igualada, 1811 - Barcelona, 1871), prev. i fund. de les Caputxines de la Mare del Diví Pastor; sant Agustí de Canterbury (s. VI-VII), bisbe, abans monjo a Roma; sant Juli, mr.; sant Berenguer, monjo.

28. □ Dijous [Fets 22,30;23,6-11 / Sl 15 / Jo 17,20-26]. *Lleida*: Dedicació de la Catedral. *Sant Feliu de Llobregat*: sant Felip Neri, prev. Sant Germà, bisbe de París; sant Emili, mr.; santa Maria-Anna de Jesús Paredes, vg. de l'Equador.

29. □ Divendres [Fets 25,13-21 / Sl 102 / Jo 21,15-19]. *Urgell*: sant Just

(s. VI), bisbe d'Urgell. *Tortosa*: sant Pere Màrtir Sans i Jordà, bisbe de Foquien i mr. a la Xina (1747), nat a Ascó (Ribera d'Ebre), dominic.

30. □ Dissabte [Fets 28,16-20. 30-31 / Sl 10 / Jo 21,20-25]. *Sant Feliu de Llobregat*: beat Pere Tarrés i Claret (Manresa, 1905 - Barcelona, 1950), prev.; sant Ferran (1198-1252), rei castellano-leonès, patró d'institucions diverses; santa Joana d'Arc, vg., patrona de França.

31. ■ Diumenge vinent, Pentecosta (lit. hores: de la Solemnitat) [Fets 2,1-11 / Sl 103 / 1C 12,3b-7.12-13 / Jo 20,19-23]. Visitació de la Mare de Déu; santa Peronella (Petronila), verge.

Diumenge VI de Pasqua (A)

COMENTARI

Dona raó de l'esperança que tenim

El gran protagonista de la història de l'Església és, sens dubte, l'Esperit Sant. Per això veiem, a la primera lectura, que *quan els apòstols, a Jerusalem sentiren dir que Samaria havia acceptat la paraula de Déu, els enviaren Pere i Joan*. Per què calia que hi anessin els apòstols si ja els havia evangelitzat Felip? Doncs perquè manca el més essencial: *Hi anaren, i pregaven per ells perquè rebessin l'Esperit Sant, que encara no havia vingut sobre cap d'entre ells*. És una forma de dir que al baptisme, sense l'Esperit Sant, li manca un element essencial. *Pere i Joan els imposaren les mans, i rebien l'Esperit Sant*. Ara amb l'Esperit Sant i en comunió amb els apòstols són membres de ple dret de l'Església.

També Jesús a l'evangeli anuncia la vinguda de l'Esperit Sant: *Jo pregaré el Pare que us donarà un altre Defensor, l'Esperit de la veritat, perquè es quedi amb vosaltres per sempre*. I per això pot dir als deixebles: *No us deixaré orfes: tornaré a venir*. L'Esperit Sant és l'Esperit de Jesús en la nostra vida. La vida, moguda per l'Esperit, es viu en l'amor: *El qui m'estima, és aquell que té els meus manaments i els compleix*. *El meu Pare l'estimarà i jo també l'estimaré i me li faré conèixer clarament*. Pare, Fill i Esperit Sant presents en aquell que estima i guarda els manaments. El Defensor ens ajuda a donar testimoni de Crist en la nostra pròpia vida.

Pere recomana: *Estiguen sempre a punt per a donar una resposta a tot-hom qui us demani la raó de l'esperança que teniu, però feu-ho serenament i amb respecte*. Ara bé manifestar la pròpia fe pot suposar sofriment. Per això adverteix l'apòstol: *Alguns criticaran la vostra bona conducta de cristians*. Per això avisa: *Si és voler de Déu, val més sofrir per haver obrat bé que per haver obrat malament*. Tenim el Defensor que ens ajuda en aquests moments. Hem de saber donar testimoni de la nostra fe, amb respecte, amb una bona conducta, sofrint si cal i estimant el Senyor, complint els seus manaments.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 8,5-8.14-17)

En aquells dies, Felip baixà a la província de Samaria, i predicava el Messies als de la regió. Unànimement la gent feia cas de Felip, després de sentir-lo i de veure els prodigis que feia: els esperits malignes sortien de molts posseïts, xisclant tant com podien, i molts invàlids o paralítics recobraven la salut. La gent d'aquella província se n'alegrà molt.

Quan els apòstols, a Jerusalem, sentiren dir que Samaria havia acceptat la paraula de Déu, els enviaren Pere i Joan. Hi anaren, doncs, i pregaven per ells, perquè rebessin l'Esperit Sant, que encara no havia vingut sobre cap d'entre ells; només havien estat batejats en el nom de Jesús, el Senyor. Pere i Joan els imposaven les mans, i rebien l'Esperit Sant.

► Salm responsorial (65)

R. *Aclama Déu, tota la terra.*

Aclama Déu, tota la terra. / Canteu la glòria del seu nom, / canteu la seva fama gloriosa. / Digueu a Déu: / «Que en són d'admirables, les vostres obres!» R.

«Tota la terra es prosterna davant vostre / i canta la glòria del vostre nom.» / Veniu a contemplar les gestes de Déu. / Que n'és d'admirable el que fa amb els homes! R.

Convertí el mar en terra ferma, / passaren el riu a peu eixut. / Ell és la nostra alegria, ell, / que sempre governa amb el seu poder. R.

Veniu, fidels de Déu, escolteu-me; / us contaré el que ha fet per mi. / Beneït sigui Déu: No ha refusat la meua súplica, / ni m'ha negat el seu amor. R.

► Lectura de la primera carta de sant Pere (1Pe 3,15-18)

Estimats, reverencieu de tot cor el Crist com a Senyor. Estiguen sempre a punt per donar una resposta a tot-hom qui us demani la raó de l'esperança que teniu; però feu-ho serenament i amb respecte. Guardeu neta la vostra consciència; així els qui critiquen la vostra bona conducta de cristians s'hauran d'avergonyar d'haver-ne malparlat. Si és voler de Déu, val més sofrir per haver obrat bé que per haver obrat malament. També Crist morí una vegada per raó dels pecats. Ell, el just, va morir pels injustos, per conduir-nos a Déu. El seu cos va ser mort, però per l'Esperit va ser retornat a la vida.

► Lectura de l'Evangeli segons sant Joan (Jn 14,15-21)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Si m'estimeu, guardareu els meus manaments; jo pregaré el Pare, que us donarà un altre Defensor, l'Esperit de la veritat, perquè es quedi amb vosaltres per sempre. El món no el pot rebre, perquè no és capaç de veure'l ni de conèixer-lo, però vosaltres sí que el coneixeu, perquè habita a casa vostra i està dins de vosaltres. No us deixaré orfes: tornaré a venir. D'aquí a poc, el món ja no em veurà, però vosaltres sí que em veureu, perquè jo visc, i vosaltres també viureu. Aquell dia sabreu que joestic en el meu Pare, i vosaltres en mi, i jo en vosaltres. El qui m'estima és aquell que té els meus manaments i els compleix; el meu Pare l'estimarà, i jo també l'estimaré i me li faré conèixer clarament.»

► Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles (Hch 8,5-8.14-17)

En aquellos días, Felipe bajó a la ciudad de Samaria y les predicaba a Cristo. El gentío unánimemente escuchaba con atención lo que decía Felipe, porque habían oído hablar de los signos que hacía, y los estaban viendo: de muchos poseídos salían los espíritus inmundos lanzando gritos, y muchos paralíticos y lisios se curaban. La ciudad se llenó de alegría. Cuando los apóstoles, que estaban en Jerusalén, se enteraron de que Samaria había recibido la palabra de Dios, enviaron a Pedro y a Juan; ellos bajaron hasta allí y oraron por ellos, para que recibieran el Espíritu Santo; pues aún no había bajado sobre ninguno; estaban solo bautizados en el nombre del Señor Jesús. Entonces les imponían las manos y recibían el Espíritu Santo.

► Salmo responsorial (65)

R. *Aclamad al Señor, tierra entera.*

Aclamad al Señor, tierra entera; / tocad en honor de su nombre, / cantad himnos a su gloria. / Decid a Dios: «¡Qué terribles son tus obras!» R.

Que se postre ante ti la tierra entera, / que toquen en tu honor, / que toquen para tu nombre. / Venid a ver las obras de Dios, / sus terribles proezas en favor de los hombres. R.

Transformó el mar en tierra firme, / a pie atravesaron el río. / Alegrémonos en él. / Con su poder gobierna eternamente. R.

Los que teméis a Dios, venid a escuchar, / os contaré lo que ha hecho conmigo. / Bendito sea Dios, que no rechazó mi súplica / Ni me retiró su favor. R.

► Lectura de la primera carta del apóstol san Pedro (1Pe 3,15-18)

Queridos hermanos: Glorificad a Cristo el Señor en vuestros corazones, dispuestos siempre para dar explicación a todo el que os pida una razón de vuestra esperanza, pero con delicadeza y con respeto, teniendo buena conciencia, para que, cuando os calumnien, queden en ridículo los que atentan contra vuestra buena conducta en Cristo. Pues es mejor sufrir haciendo el bien, si así lo quiere Dios, que sufrir haciendo el mal. Porque también Cristo sufrió su pasión, de una vez para siempre, por los pecados, el justo por los injustos, para conducirlos a Dios. Muerto en la carne, pero vivificado en el Espíritu.

► Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 14,15-21)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Si me amáis, guardaréis mis mandamientos. Y yo le pediré al Padre que os dé otro Paráclito, que esté siempre con vosotros, el Espíritu de la verdad. El mundo no puede recibirlo, porque no lo ve ni lo conoce; vosotros, en cambio, lo conocéis, porque mora con vosotros y está en vosotros. No os dejaré huérfanos, volveré a vosotros. Dentro de poco el mundo no me verá, pero vosotros me veréis y viviréis, porque yo sigo viéndolo.»

Entonces sabréis que yo estoy en mi Padre, y vosotros en mí y yo en vosotros. El que acepta mis mandamientos y los guarda, ese me ama; y el que me ama será amado por mi Padre, y yo también lo amaré y me manifestaré a él».